

andetssteds hen, saa maa der vel være endnu større Anledning til at forlange Tvingen løst der, hvor der, som sædvanlig udenfor Kjøbenhavn, kun er een Præst ved hver Kirke. Hvad der i mine Dine taler særdeles meget til Anbefaling for det foreliggende Lovforslag er, at Staten ikke indrømmer Communerne den mindste Medvirkning ved Udnævnelsen af deres. Sjælesørgere; thi, saalænge Staten ene tager denne Udnævnelse i sin Haand, troer jeg, at der billigviis bør indrømmes Sognebeboerne Afgang til at søge andetssteds hen, naar de ikke finde sig tilfredsstillende i deres egen Menighed. De ærede geistlige Herrer her til Benske sig vel, at det er nok at høre Ordets Forkyndelse uden for sin Menighed; men sjøndt Lægmand trøster jeg mig til at paastaae, at, naar Nogen har Sands for kirkelige Anliggendes Høihed, saa maa det bestaae deri, at man benytter den Ordets Forkynder, som man tiltrøer kristelig Sands og kristelig Stemning, til de Begivenheder, der i kirkelig Henseende ere de vigtigste, navnlig til Børnedaab og til Brudevielse, og jeg troer, at det har vilst sig, hvor der har været religiøse Bevægelser her i Landet, at de netop have dreiet sig om Ritualer og om Ordets rette Forkyndelse ved disse høitidelige kirkelige Handlinger. Saalænge Staten ikke engang indrømmer en Forening af luthersk evangelisk Christne at danne sig og at erholde en Præst udnævnt efter eget Forslag, saaledes at han er berettiget at foretage de samme geistlige Handlinger, som andre Præster, saalænge troer jeg ikke, at Staten, hverken billigviis eller med Hensyn til den religiøse Frihed, der er sikret Borgerne ved Grundloven, har Ret til længer at forlange, at de enkelte Sognebeboere skulde være bundne til den enkelte, af Staten beskikkede Sjælesørgere. Det er i disse for mig ligefremme Grundsatninger, at jeg søger en Anbefaling for det foreliggende Lovforslag, og det er i Genhold dertil, at jeg ikke blot vil stemme for dets videre Fremme, men at jeg, ligesom den ærede Rigsdagsmand for Randers had

Forslagsstilleren om at tage sit Forslag tilbage, vil bede ham om at holde fast derpaa, selv om Forhandlingerne derom her i Thinget skulde blive ufrugtbare; thi den Tid maa dog meget snart komme, at de Grundsatninger, han søger at bringe frem, virkelig faae Lovskraft. Saalænge der ikke er Udset til at faae den saameget omtalte Kirkesforfatning, og jeg troer, som den ærede Rigsdagsmand for Langeland har fremhævet, at der for Diebliffet er Ilden eller ingen Udset dertil, maa jeg idetmindste være de enkelte Medlemmer takkyldig, der ville paatage sig den Uleilighed og det Besvær at frembringe saadanne Forslag, der maaskee egentlig skulde finde deres rette Løsning i en Kirkesforfatning. Der er fremhævet, at det pecuniære Punkt i Sagen er forbigaaet i det foreliggende Lovforslag, og at det skulde være en uovervindelig Hindring for Sagens endelige Fremme. Jeg vil ikke nægte, at der jo kan være en stor Hindring deri, at den ærede Forslagsstiller ikke har indbragt det pecuniære Punkt i Lovforslaget; men jeg troer dog ikke, at det bør hindre Sagens videre Fremme. Det forekommer mig, at ligesom man i andre Tilfælde, hvor man vil have en med offentlig Troværdighed bekræftet Handling udført, ikke er forpligtet til alene at holde sig til den Embedsmand, der er Ens Foresatte, men kan gaae til Andre, for at faae Forretningen udført, naar man betaler de bestemte Spørtler, saaledes maatte jo billigviis det Samme ogsaa kunne gjælde med Hensyn til geistlige Anliggender. Vil f. Ex. et Par Folk gifte sig, og de ville oprette en Ægtepagt efter alle bindende Former umiddelbart før Ægtefællens, saa ere de ikke, for at faae denne Ægtepagt notarialkter attesteret, bundne til Notarius paa det Sted, hvor de boe; men de kunne meget vel henvende sig til en Anden, og Attesten har dog sin fulde Gyldighed, og saaledes forekommer det mig ogsaa, at de samme Ægtefællens ikke burde være bundne til en bestemt Præst, for at han kan faae de Gebyrer, der erlægges ved den Leilighed.